

Arrest

**nr. 218 199 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 10 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2017 waarbij een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 februari 2012 diende de verzoeker, samen met zijn echtgenote, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag, die gestoeld was op de medische problematiek van verzoekers echtgenote, werd gegrond verklaard en de verzoeker en zijn echtgenote werden dienvolgens op 4 februari 2014 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister – tijdelijk verblijf. Dit tijdelijk medisch verblijfsrecht werd gedurende meerdere jaren verlengd, ook nog nadat verzoekers echtgenote op 18 augustus 2015 overleed.

Op 2 mei 2017 werd verzoekers aanvraag om verdere verlenging van het medisch verblijfsrecht zonder voorwerp verklaard wegens het overlijden van verzoekers echtgenote.

De verzoeker diende op 29 juni 2017, op grond van zijn eigen medische problematiek, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 13 september 2017 trof de gemachtigde van de toenmalig staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze medische verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard. Op 13 september 2017 besliste de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verzoeker werd op 3 oktober 2017 in kennis gesteld van deze beslissingen en diende tegen beide beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest nr. 202 449 van 16 april 2018 werd dit beroep verworpen.

Op 30 oktober 2017 treft de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De verzoeker diende tegen deze verwijderingsmaatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, die werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 194 698 van 8 november 2017.

Op 30 oktober 2017 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van twee jaar op te leggen (bijlage 13sexies).

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 30 oktober 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : J.

voornaam : N.

geboortedatum : (...)1955

geboorteplaats : D.

nationaliteit : Servië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30/10/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 03/10/2017.

Betrokkene diende op 01/04/1988 een asielaanvraag in bij DVZ. DVZ weigerde deze aanvraag te behandelen omdat Duitsland volgens de Dublinverordening de verantwoordelijke lidstaat zou zijn. Hij kreeg dan ook een bijlage 26quater betekend op 03/07/1988.

(9 ter) Betrokkene diende verschillende aanvragen op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 in (namelijk op 31/07/1998, 15/01/2003, 02/08/2005, 27/12/2007, 02/07/2008, 09/06/2010, 30/09/2011, 15/02/2012 en 29/06/2017). Naar aanleiding van de aanvraag op 15/02/2012 kregen betrokkene en zijn inmiddels overleden echtgenote N. O. (°21/05/1957 – 18/08/2015) een tijdelijk verblijfsrecht.

Deze aanvraag werd, naar aanleiding van het overleden van mevrouw N. op 02/05/2017 zonder voorwerp verklaard. Betrokkene kon dus nog twee jaar na het overlijden van zijn echtgenote genieten van een verblijfsstatuut. Nadat zijn verblijfsstatuut werd ingetrokkene, diende hij op 29/06/2017 een nieuwe aanvraag tot medische regularisatie op grond van zijn eigen medische problematiek in. Op 23/09/2017 verklaarde DVZ deze aanvraag onontvankelijk en gaf betrokkene ook een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Hij nam op 03/10/2017 kennis van deze beslissing.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 2 jaar.

Betrokkene verblijft reeds sinds 1998 in België. Langdurig verblijf opent echter geen recht op verblijf. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 19 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) Betrokkene bouwde een sociaal netwerk op, spreekt mogelijk één van de landstalen en er is mogelijk sprake van integratie in de Belgische samenleving. Hij bracht echter het grootste deel van zijn leven door in Servië, spreekt dus waarschijnlijk nog zijn moedertaal en heeft er waarschijnlijk nog familie/kennissen/vrienden wonen. Zijn re-integratie in de Servische maatschappij zal waarschijnlijk vlot verlopen. Het feit dat mevrouw M. met betrokkene mee kan reizen betekent dat ze elkaar bij de re-integratie kunnen helpen. Van een schending van artikel 8 van het EVRM is met betrekking tot het privéleven dus geen sprake.

Betrokkene zou een relatie hebben met een Servische vrouw, M. R. (OV ...). Mevrouw M. is net als betrokkene illegaal. Zij dienen beiden het grondgebied te verlaten. Het is niet duidelijk of betrokkene zelf nog familie heeft in België, indien dit zo is kunnen zij steeds betrokkene achterna reizen naar Servië. Betrokkene en zijn partner krijgen ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd, betrokkene kan steeds een opheffing of een opschorting van dit inreisverbod vragen om zijn familie in België te komen bezoeken. Van een inbreuk op artikel 8 is met betrekking tot het inreisverbod evenmin sprake.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"II.2.1 Het middel bestaat uit een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van de formele en materiële motiveringsplicht, en de hoorplicht, doordat verwerende partij zonder afdoende rekening te houden met de concrete situatie van verzoeker een inreisverbod voor 2 jaar heeft opgelegd.

1.1

Uit de bestreden beslissing blijkt daarenboven dat het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11, § 1 tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vw.).

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid Vw. luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat een inreisverbod wordt voorzien omdat verzoeker een vorige beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu moet vooreerst worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet naar behoren wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd voor 2 jaar. Verwerende partij had makkelijk een andere termijn (6 maanden of 1 jaar) kunnen opleggen. Waarom precies deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Het loutere feit dat verzoeker vroeger asiel- of andere verblijfsprocedures had ingediend en een vroegere beslissing tot verwijdering niet had uitgevoerd, is geen reden om onmiddellijk een termijn van 2 jaar op te leggen. Het feit dat aan de terugkeerverplichting niet werd voldaan, verplicht verwerende partij immers niet tot het opleggen van deze termijn. Verwerende partij had makkelijk het inreisverbod kunnen beperken tot een veel kortere termijn, hierbij rekening houdend met de medische problematiek van verzoeker. Verzoeker kampt immers met ernstige medische problemen, waarvoor hij geen afdoende behandeling kan verkrijgen in zijn land van herkomst, minstens is deze voor hem niet afdoende toegankelijk. Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoeker reeds sinds 1998 zich in België bevindt. Hij heeft geen familie meer in het land van herkomst. Zijn kinderen verblijven in Duitsland. Één dochter, R. J., met wie hij nog veel contact heeft, verblijft in SINT-NIKAAS. Twee broers van verzoeker, Z. en N. verblijven in CHARLEROI en drie andere broers in LUIK.

1.2

In de bestreden beslissing is duidelijk geen afdoende onderzoek terug te vinden dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker, niettegenstaande verwerende partij hiervan op de hoogte kon zijn na verzoeker te horen.

Aangezien de gemachtigde een inreisverbod heeft opgelegd voor de termijn van twee jaar zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker, heeft de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld (zie ook arresten RvV nr. 92 111 van 27 november 201 en RvV nr. 104 767, dd. 31 mei 20132). Immers, de bewering dat een tijdelijke verwijdering van twee jaar geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, kan rekening houdend met de situatie van verzoeker moeilijk worden aanvaard.

Aldus is er sprake van een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, minstens van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Tot slot moet worden aangenomen dat ook de hoorplicht is geschonden. Het recht om te worden gehoord, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

In casu staat vast dat de impact van de bestreden beslissing dermate is dat aan verzoeker steeds de mogelijkheid had moeten worden verleend om hem te horen over zijn situatie wanneer men de intentie heeft tot op het opleggen van een inreisverbod van twee jaar. In dat geval was nochtans duidelijk geworden dat verzoeker in een ernstige medische toestand bevindt en een inreisverbod van twee jaar onevenredig, minstens onredelijk is aangezien hij in zijn land van herkomst niemand heeft om hem te ondersteunen. Immers, verzoeker heeft in Servië geen familie meer waardoor het voor hem uitermate moeilijk zal zijn om thans in Servië te vertoeven (zie hierboven) en niet meer naar de Schengenzone te mogen terugkeren. Hij verblijft reeds sinds 1988 in België. Zijn familie verblijft allemaal in de Schengenzone: zijn kinderen in Duitsland en één dochter, R. J., met wie hij nog veel contact heeft, verblijft in SINT-NIKAAS. De twee broers van verzoeker, Z. en N. verblijven in CHARLEROI en drie andere broers in LUIK. Verzoeker zelf heeft geen enkele mogelijkheid om in zijn land van herkomst gedurende 2 jaar te verblijven, niet in het minste omwille van zijn precaire financiële situatie en de onmogelijkheid zich aldaar tot enige familie of vrienden te wenden. Gelet op de erkenning van zijn handicap in België (zie administratief dossier) is ook duidelijk dat verzoeker niet meer kan werken om zich op termijn in zijn onderhoud te voorzien.

Bovendien werd geen afdoende rekening gehouden met het feit dat verzoeker gedurende 5 jaar een regelmatig verblijf heeft gekend waarbij hij vlot geïntegreerd raakte. Pas sinds mei 2017 is verzoeker opnieuw illegaal (na vijf jaar werd het verblijf van verzoeker ingetrokken omwille van het overlijden van zijn vrouw). De bewering dat cliënt de afgelopen 19 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd, is dan ook foutief.

Geheel onbegrijpelijk is verzoeker niet gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing.

De plicht tot horen vloeit trouwens voort uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie gezien art. 74/11 Vreemdelingenwet een omzetting is van art. 11 van de richtlijn 2008/115/CE. Het Europees Hof van Justitie heeft dienaangaande reeds het volgende gesteld (zie HvJ, 22 november 2012, C-277/11, overweging 81-88):

6

“Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. I-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. I-10369, punt 36).

De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie

met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, Jurispr. blz. I-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.”

7

Dat de in het middel opgeworpen wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden zijn.”

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 74/11 van de vreemdelingen, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het hoorrecht omdat er geen rekening zou zijn gehouden met zijn specifieke situatie.

Hij betoogt dat er niet afdoende gemotiveerd werd omtrent de duur van het inreisverbod. Hij stelt dat zijn kinderen in Duitsland verblijven en dat hij reeds sinds 1998 in België verblijft en niemand meer heeft in zijn herkomstland. Een dochter zou in Sint-Niklaas verblijven en twee broers in Charleroi en drie in Luik. Het hoorrecht zou zijn geschonden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet omdat verzoeker langer dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen op het grondgebied verblijft. Verzoeker betwist dit niet.

Daarnaast vindt de bestreden beslissing steun in artikel 74/14 §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker betwist dit niet.

Uit voorgaande volgt dat de determinerende motieven, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, niet worden betwist door verzoeker.

In de bestreden beslissing werd ingegaan op het verblijfsrecht dat verzoeker verkreeg op grond van de medische situatie van zijn echtgenote, die inmiddels overleden is. Verder werd er gewezen op de door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Die aanvraag diende hij in op grond van zijn eigen medische situatie.

Op 8 september 2017 stelde de ambtenaar-geneesheer een advies op, dat onder meer luidt als volgt:

“(…) Uit het medisch getuigschrift SMG d.d. 27/6/52017 en bijlagen (…).

Daaruit blijkt dat deze 62-jarige man een serie leeftijdsgebonden degeneratieve aandoeningen heeft (arteriosclerose, artrose (…)) aandoeningen die gerelateerd zijn aan het vele roken, zwaarlijvigheid en gebrek aan lichamelijke activiteiten...

Hoe dan ook, er waren geen acute opstoten noch hospitalisaties en in het verleden werden er verder geen specifieke pathologiën vastgesteld. Er was een kortstondige observatie in de kliniek voor een maagproblematiek, in juni 2017, waarschijnlijk wegens het overdreven innemen van pijnstillers. Het besluit van deze observatie was gunstig (…).

Klachten als leeftijdsgebonden verminderde beweeglijkheid (…)) zijn daarom nog geen objectieve pathologiën waarvan de ernst een graad bereikt die eventueel in aanmerking zou komen als basis voor een regularisatie om medische redenen.

Bij terugkeer naar het herkomstland zoden deze problemen hoogstens wat langer kunnen aanslepen, maar zonder dat er hier sprake is van een situatie die een reëel risico zou inhouden.

Bijgevolg houden de beschreven chronische en leeftijdsgebonden degeneratieve stoornissen geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of kan aanleiding geven tot een

mensonwaardige behandeling. Een terugkeer naar het land van herkomst impliceert geen pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.(...)”

De ambtenaar-geneesheer stelde inderdaad vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, reden waarom er geen verder onderzoek diende te worden gevoerd naar de toegankelijkheid van bepaalde medische zorgen in het land van herkomst.

In de bestreden beslissing werd terecht gemotiveerd dat het bestuur op 23 september 2017 de door verzoeker op 29 juni 2017 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en hij bevolen werd om het grondgebied te verlaten. Eveneens werd terecht opgemerkt dat verzoeker niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat er redelijkerwijze kan worden afgeleid dat hij geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Er werd wel degelijk gemotiveerd omtrent de duur van twee jaar:

“Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig hem die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 2 jaar.”

Waar hij verwijt nooit gehoord te zijn geweest, dient te worden opgemerkt dat er op 30 augustus 2017 een synthesesnota werd opgesteld, die onder meer luidt als volgt:

‘(...) Onderzochte elementen in toepassing van artikel 74/13

1.Gezins- en familieleden

Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven:

Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

(De echtgenote van betrokkene is jammer genoeg overleden)

2.Hoger belang van het kind:

NVT

3.Gezondheidstoestand:

De (on)mogelijkheid tot reizen werd niet besproken in de medische stukken (...)”

Op 30 oktober 2017 werd de volgende mail opgesteld:

“Aangaande het aantreffen van J. N..

Betrokkene werd door Inspecteur D. en Inspecteur T. aangetroffen op zijn thuisadres.

Betrokkene opende de deur en gaf toestemming tot een rondgang in zijn woonst. Geen enkele andere persoon werd aangetroffen.

J. N. is vrijwillig met de collega's meegekomen en bestuurlijk van zijn vrijheid beroofd.

J. N. beweert dat M. R. niet op zijn adres verblijft. (ondanks dat ze op het adres is ingeschreven). De dame is zijn tante en niet zijn vrouw, aldus de man.

De dame zou verblijven te B(...)straat te Sint-Niklaas. Nazicht op het adres is negatief. Op dit adres woont de verantwoordelijke voor het vluchtelingen centrum te Sint-Niklaas, d. Betreft J. H..

Volgens J. H. zou de dame vandaag omstreeks 15.15 uur een afspraak hebben bij de huisarts. Onze collega's zullen nazicht verrichten.

Voor het aantreffen op heterdaad van betrokkene werd proces verbaal met nummer DE.55.L4.017381/2017 opgesteld.” (eigen onderlijning en vetdruk)

Er werd op 30 oktober 2017 een synthesesdocument telefoongesprek opgesteld.

“Uitvoeringsdatum: 30.10.2017

PSN: 4672061

Gesprekspartner: politie Sint-Niklaas

Inhoud van het gesprek:

betrokkene zou niet samenwonen met de vrouw die op het adres ingeschreven staat. Zij M. R. zou verblijven in de K(...)straat te Sint-Niklaas - de politie zal daar ook gaan kijken. Het verslag werd niet correct ingevuld - ook het pv werd niet opgesteld – de inspecteur van wacht zal contact opnemen met de verbalisanten en meer informatie vragen over de omstandigheden van aantreffen.”

Uit voorgaande informatie blijkt wel degelijk dat verzoeker in staat was om informatie ter kennis te brengen aan het bestuur, alvorens de beslissing werd genomen. Zoniet, had het bestuur geen weet kunnen hebben van mevr. M. R..

Omdat verzoeker zelf niet duidelijk is omtrent zijn relatie of familieband met mevr. M. R., is het geenszins kennelijk onredelijk dat het bestuur in de bestreden beslissing motiveerde dat hij mogelijks een relatie zou hebben met mevr. M., een Servische vrouw. Er werd terecht gemotiveerd dat de familiale cel bij verwijdering niet wordt verbroken, nu ten aanzien van mevr. M. op 20 september 2017 een beslissing werd genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, nu de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Servië.

Verzoeker voert thans in zijn verzoekschrift aan dat hij geen relatie zou hebben met mevr. M., waardoor hij niet aantoont dat de motivering voorzien in de bestreden beslissing voor hem nadelig zou zijn.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij meent dat er geen rekening gehouden werd met zijn verblijf in België.

“(…) Betrokkene verblijft reeds sinds 1998 in België. Langdurig verblijf opent echter geen recht op verblijf. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 19 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) Betrokkene bouwde een sociaal netwerk op, spreekt mogelijk één van de landstalen en er is mogelijk sprake van integratie in de Belgische samenleving. Hij bracht echter het grootste deel van zijn leven door in Servië, spreekt dus waarschijnlijk nog zijn moedertaal en heeft er waarschijnlijk nog familie/kennissen/vrienden wonen. Zijn re-integratie in de Servische maatschappij zal waarschijnlijk vlot verlopen. Van een schending van artikel 8 van het EVRM is met betrekking tot het privéleven dus geen sprake.(…)”

Bovendien sprak de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich reeds in arrest nr. 194.698 op 8 november 2017 uit over de door verzoeker opgeworpen schending van het hoorrecht. De Raad oordeelde onder meer als volgt:

“(…) De Raad stelt vast dat verzoeker nergens concreet aangeeft met welke medische informatie bij het neme van de onontvankelijkheidsbeslissing betreffende zijn medische regularisatie-aanvraag onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Verzoeker toont niet aan welke impact de afwezigheid van een relatie met mevrouw M.R. of het feit dat er bepaalde van zijn familieleden in België verblijven zou kunnen hebben op de bestreden beslissing. Verzoeker toont namelijk niet aan dat de personen die hij in zijn middel opsomt, effectief in België verblijven en toont evenmin zijn verwantschap met deze personen aan. Verzoeker maakt evenmin zijn beweerde integratie aannemelijk, waarbij de Raad terloops opmerkt dat hij blijkens het administratief dossier nauwelijks Nederlands spreekt(…). Verzoeker heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat hij in het kader van het hoorrecht omstandigheden had kunnen aanvoeren die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure en dus tot het niet-afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.(…)”

Ook thans brengt verzoeker geen elementen aan die ene ander afloop hadden kunnen hebben of een invloed hadden kunnen hebben op de beslissing waarbij een inreisverbod werd opgelegd.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3. Beoordeling

De verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoende en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In casu maakt de bestreden beslissing toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet om de verzoeker een inreisverbod van twee jaar op te leggen.

Artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet volgt aldus dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde een inreisverbod kan opleggen van maximum drie jaar indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Uit de bepalingen van artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet blijkt dan ook dat de gemachtigde onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen.

Artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet dient dan ook in die zin te worden begrepen dat de gemachtigde gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat hij hierbij ook op zorgvuldige wijze de *“specifieke omstandigheden”* van de betrokken vreemdeling in rekening dient te nemen.

De verzoeker betoogt onder meer dat de gemachtigde bij het opleggen van een inreisverbod van twee jaar niet naar behoren heeft gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. Hierbij benadrukt de verzoeker dat het gegeven dat aan de terugkeerverplichting niet voldaan werd, de gemachtigde er nog niet toe verplicht om een inreisverbod van twee jaar op te leggen en hij stelt dat de gemachtigde ook een inreisverbod van kortere duur had kunnen voorzien. De verzoeker meent dat er niet voldoende

rekening werd gehouden met het feit dat hij gedurende vijf jaar een regelmatig verblijf heeft gehad waarbij hij vlot geïntegreerd raakte. De verzoeker geeft aan dat hij pas sinds mei 2017 in onregelmatig verblijf is, zodat de bewering dat hij de afgelopen 19 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft uitgebouwd, foutief is.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat bij het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod, *in casu* twee jaar, onder meer de volgende elementen in rekening werden genomen:

“Betrokkene verblijft reeds sinds 1998 in België. Langdurig verblijf opent echter geen recht op verblijf. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 19 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) Betrokkene bouwde een sociaal netwerk op, spreekt mogelijk één van de landstalen en er is mogelijk sprake van integratie in de Belgische samenleving. Hij bracht echter het grootste deel van zijn leven door in Servië, spreekt dus waarschijnlijk nog zijn moedertaal en heeft er waarschijnlijk nog familie/kennissen/vrienden wonen. Zijn re-integratie in de Servische maatschappij zal waarschijnlijk vlot verlopen. Het feit dat mevrouw M. met betrokkene mee kan reizen betekent dat ze elkaar bij de re-integratie kunnen helpen. Van een schending van artikel 8 van het EVRM is met betrekking tot het privéleven dus geen sprake.

Betrokkene zou een relatie hebben met een Servische vrouw, M. R. (OV ...). Mevrouw M. is net als betrokkene illegaal. Zij dienen beiden het grondgebied te verlaten. Het is niet duidelijk of betrokkene zelf nog familie heeft in België, indien dit zo is kunnen zij steeds betrokkene achterna reizen naar Servië. Betrokkene en zijn partner krijgen ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd, betrokkene kan steeds een opheffing of een opschorting van dit inreisverbod vragen om zijn familie in België te komen bezoeken. Van een inbreuk op artikel 8 is met betrekking tot het inreisverbod evenmin sprake. (...)”

Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het privé- en familieleven van de verzoeker in rekening heeft genomen bij zijn beslissing om een inreisverbod van twee jaar op te leggen. Hiermee geeft de gemachtigde uitvoering aan zijn verplichting om rekening te houden *“met de specifieke omstandigheden”* van verzoekers geval bij het vaststellen van de geldingsduur van het inreisverbod (cf. artikel 74/11, eerste lid, van de vreemdelingenwet).

Gelet op de uitgebreide uiteenzettingen die de gemachtigde wijdt aan het privé- en familieleven van de verzoeker en aan de vaststelling dat er met betrekking tot het inreisverbod geen sprake is van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM, moeten de hierboven geciteerde motieven worden beschouwd als zijnde dragende motieven met betrekking tot de duur van het aan de verzoeker opgelegde inreisverbod. De overige vaststellingen omtrent de hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te verblijven nadat de verzoeker geen uitvoering gaf aan vroegere verwijderingsbeslissingen waarvan de meest recente werd ter kennis gebracht op 3 oktober 2017, kunnen, hoewel zij mede in aanmerking kunnen worden genomen om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen, dan ook niet volstaan om de bestreden beslissing te dragen. Minstens dient te worden opgemerkt dat het niet aan de Raad is om zich in de plaats van de gemachtigde te stellen om te beoordelen of deze laatste nog steeds een inreisverbod van twee jaar zou hebben opgelegd indien abstractie zou worden gemaakt van de motivering inzake verzoekers recht op de bescherming van zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 16 september 2013, nr. 224.645).

De Raad wijst er bovendien op dat artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet zonder enig onderscheid voorschrijft dat *“de”* omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. *Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). *In casu* heeft de gemachtigde er zelf voor geopteerd om bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod in rekening te nemen dat verzoekers privéleven, dat hij gedurende 19 jaar in illegaal of precair verblijf heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting geeft op een toelating tot verblijf of een bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Een eventuele onzorgvuldigheid in dit deel van de besluitvorming viteit dan ook noodzakelijkerwijze de beslissing om een inreisverbod van twee jaar op te leggen.

De Raad kan *in casu* enkel vaststellen dat de gemachtigde niet uitgaat van de correcte gegevens, minstens dat hij al te kort door de bocht gaat, waar hij stelt dat de verzoeker de afgelopen 19 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België. De gemachtigde ziet immers over het hoofd dat de verzoeker ten gevolge van zijn medische verblijfsaanvraag van 15 februari 2012 tot 2 mei 2017 een verblijfsrecht heeft gehad in België. Het ging niet om een precair verblijfsrecht, maar om een tijdelijk verblijfsrecht dat door het bevoegde bestuur formeel werd toegekend en dat jaarlijks werd verlengd tot mei 2017. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarnaar de gemachtigde verwijst om te stellen dat een langdurig illegaal en precair verblijf geen gerechtvaardigde verwachting kan geven op een bescherming (van het privéleven) onder artikel 8 van het EVRM, is niet dienstig. De verzoeker diende immers tot enkele maanden vóór het bestreden inreisverbod te worden beschouwd als een gevestigde vreemdeling, dit is een vreemdeling die formeel tot een verblijf werd toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr. 39.350/13, *A.S./ Zwitserland*). De gemachtigde heeft verzoekers jarenlange, legaal verblijf derhalve ten onrechte niet betrokken in zijn besluit dat er met betrekking tot het privéleven van de verzoeker geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het blijkt dan ook dat de gemachtigde niet zorgvuldig heeft gehandeld waar hij stelt dat het jarenlange illegale en precaire verblijf de verzoeker geen gerechtigde verwachting kan geven op een bescherming van zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien de duur van het inreisverbod onlosmakelijk verbonden is aan het inreisverbod zelf en aangezien uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod niet is uitgegaan van de correcte gegevens, kan de bestreden beslissing derhalve niet overeind blijven.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, is aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. De verweerder betwist immers niet dat in de bestreden akte ten onrechte wordt gesteld dat de verzoeker de afgelopen 19 jaar in precair en illegaal verblijf in België heeft vertoefd.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2017 waarbij een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE